

Het sneeuwt al een hele poos hevig.
Hinde komt terug van de winkel met haar
boodschappen. Ze neemt een binnenweg door
het kerkhof. Plotseling hoort ze een verdacht
gerinkel in haar boodschappentas. Ze belandt
ook ongewild in een sneeuwballengevecht,
maar dan zijn er pannenkoeken thuis.

Mixed Sources

Productgroep uit goed beheerde bossen
en andere gecontroleerde bronnen
www.fsc.org Cert no. SGS-COC-004433
© 1996 Forest Stewardship Council

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk
van de Forest-Stewardship Council (FSC) mag
dragen. Bij dit papier is het zeker dat de pro-
ductie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Herdruk 2009/467
ISBN 978 90 5958 784 7
K.B. D/2004/0147/173
Bestelnr. 60 1020 225
NUR 191

Tekeningen: Alexandra Pillaert

Verantwoordelijke uitgever
die Keure
Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge
H.R. Brugge 12.225
© Copyright die Keure, Brugge

Niets uit deze uitgave mag vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means
without written permission from the publisher.

Thema 11 Door weer en wind

AVI-niveau 8

Melk en suiker

Joris Denoo

 die Keure

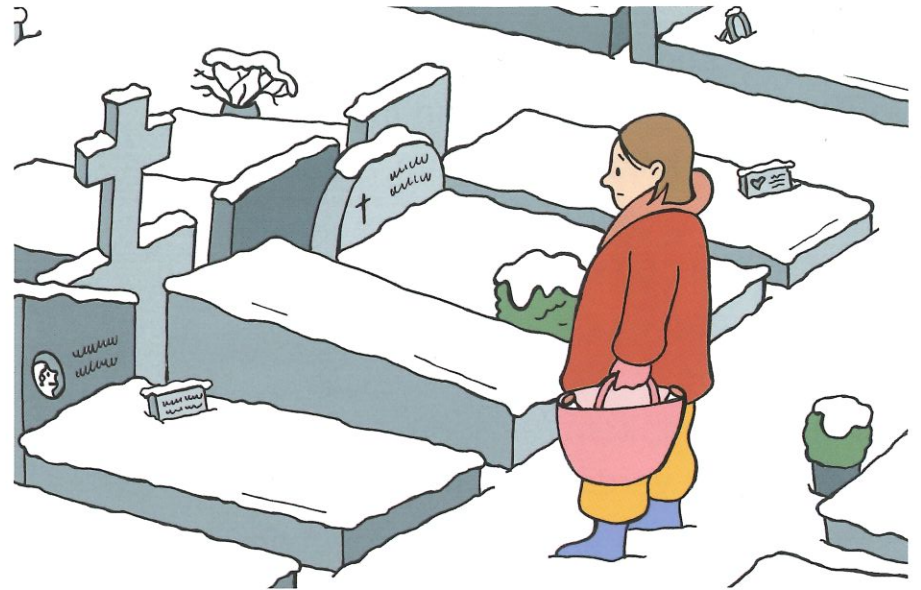
 Kameleon

Melk en suiker

Prachtig is dat: miljoenen vlokken wiegen even
in de lucht en landen dan zacht op de aarde.
Alle huizen hebben nu witte stippen,
want het sneeuwt al een tijdje.
Hinde trekt de deur van de winkel helemaal
achter zich dicht.
Omdat het zo'n leuk weer is om te stappen,
keert ze terug naar huis door het kerkhof.

Dat ligt vlak bij de winkel.
Maar ze doet het ook omdat Ramses daar ligt.
De tijd vliegt snel, zeggen de mensen soms.
Dat is ook zo: voor je het merkt,
is er alweer een jaar voorbij.
De tijd gaat alleen maar traag als je
naar iets verlangt.
Het ongeval met Ramses gebeurde zes
maanden geleden.
Het is net alsof het gisteren was.
'Wij vergeten je nooit.'
Dat staat te lezen op een bordje
bij het graf van Ramses.
Zou dat wel waar zijn?, vraagt Hinde zich af.
Het is al een half jaar geleden,
maar natuurlijk vergeten zijn ma en
zijn pa en zijn zus hem nooit.
Maar de anderen dan?
Zijn vrienden? En ik?
Er is niemand anders op het kerkhof,
Hinde is er moederziel alleen 📖.
Als ze van de winkel komt, maakt ze wel vaker
een ommetje 📖 door het kerkhof.

Het is hier stil, maar je hoort wel de wind
fluisteren in de kale boomkruinen.
Die bomen krijgen nu ook allemaal
een witte kap.
Er ligt al wat poedersuiker op hun takken.
Hier en daar zie je nog wat verwelkte 📖
tuilen 📖 in potten, of stengels die zomaar
op grafstenen liggen.
'Dag Ramses', zegt Hinde zacht.
Ze pakt haar boodschappentas van het muurtje
en stapt weer een eindje verder.

Lange wandelpaden doorkruisen het kerkhof, maar je ziet die minder en minder, want alles krijgt al vlug een witte laag.

Het is een oud kerkhof aan de rand van de stad en er is bijna geen plaats meer om iemand te begraven.

Volgend jaar komt er een nieuwe begraafplaats een beetje verder buiten de stad.

Hier zie je nog graven met beelden op, eenvoudige kruisen en gewone platte stenen.

In een hoek ligt de strooiweide, waar de as van sommige doden wordt uitgestrooid.

Die doden liggen niet in een graf.

Ramses is wel gewoon begraven.

Eigenlijk is een kerkhof mooi om naar te kijken, denkt Hinde.

Het is wel jammer dat alles er zo droevig is.

Het is echt een laatste rustplaats,

of een stad vlak naast de levende stad:

een stad van stilte, waar niemand spreekt of beweegt.

In de boodschappentas van Hinde zitten melk en suiker.

Je hoort de flessen karnemelk 🍼 rinkelen.

Zouden de doden dit horen?, denkt Hinde.

En kijken ze nu naar mij?

Ze komt bij het grote ijzeren hek van het kerkhof.

Er valt nu echt wel heel veel sneeuw.

Hinde zet haar tas op de grond en kijkt naar de lucht.

Plotseling hapert er een grote vlok op haar neus. Die kriebelt wel een beetje. Als ze de sneeuwvlok wil wegwrijven en even in de lucht graait, valt haar tas met rinkelend lawaai om.

‘Oei’, schrikt ze.

De sneeuwvlokken worden plotseling groter, en het zijn er ook nog veel meer dan daarnet. De grijze lucht is nu wit geworden en op de grond komt er nu overal heel vlug een dik wit tapijt. Alles krijgt een wit topje, kapje of laagje. Hinde kijkt haar ogen uit naar al dat moois.

Met haar tong uit haar mond proeft ze enkele vlokken.

Jammer, dat smaakt eigenlijk naar niets, ook niet naar kristalsuiker.

Hoeveel kilogram zou er nu uit de lucht vallen?

Waar komt dat toch allemaal vandaan?

Als Hinde al die sneeuwvlokken door de lucht ziet dwarrelen 📺, voelt ze zich al heel wat vrolijker.

Zal de sneeuw vandaag en morgen blijven liggen?

Zal er genoeg liggen om een grote sneeuwpop te maken? Of om de slee van de zolder te halen?

Maar wat gebeurt daar ondertussen op de grond?

Tussen de voeten van Hinde lopen nu twee kleine, witte beekjes.

Ze merkt het pas als ze zich bukt om de boodschappentas weer op te pakken.

Twee straatjes karnemelk zoeken hun weg
over het besneeuwde wandelpad.

'Aah,' roept Hinde, 'de melk!'

Ze gaat op haar hurken zitten,
zet de tas recht en doet die heel voorzichtig
open.

Ai, een van de flessen is stuk aan de hals.

Dat is pech.

En onderaan in de tas vormt zich ook al
een eilandje karnemelk.

Nee, dat komt niet doordat het nu sneeuwt
in de tas.

Hinde stopt haar neus in de tas en snuffelt
even.

Bah, dat ruikt niet zo lekker.

Er liggen ook scherven in de boodschappentas.

Ze neemt de kapotte fles en zet die op de
grond in de sneeuw, net naast het pad.

De scherven legt ze voorzichtig op een grote
marmeren grafsteen.

Is de melk niet over de suiker gemorst?

Hinde gluurt weer even met haar neus
diep in de tas.

Nee, gelukkig is dat niet zo.

Nu giet ze de kapotte fles leeg in de sneeuw
en legt die voorzichtig weer in de tas.

Ook de scherven laat ze in de tas vallen.

Dan stapt ze door de verse sneeuw naar huis.

De flessen en de scherven rinkelen vrolijk ...
als de belletjes van een slee.

Er ligt nu al een dikke laag sneeuw op de
daken en in de straten.

Nog even en het is weer oorlog in de stad.
Overall wachten kinderen met tintelende
handen. Misschien ook wel grote mensen.
Iedereen gooit graag met sneeuwballen.

Toink-toink-toink, doen de flessen en de
scherven in de boodschappentas.

PATS!

‘Ugh!’, doet Hinde verschrikt.

Op het pleintje naast de bieb 🏠 is het al raak.
Het eerste sneeuwballetje spat uiteen op de
rug van Hinde.

PATS!

Daar volgt er nog eentje, een kleintje.

‘Roos!’, roept iemand.

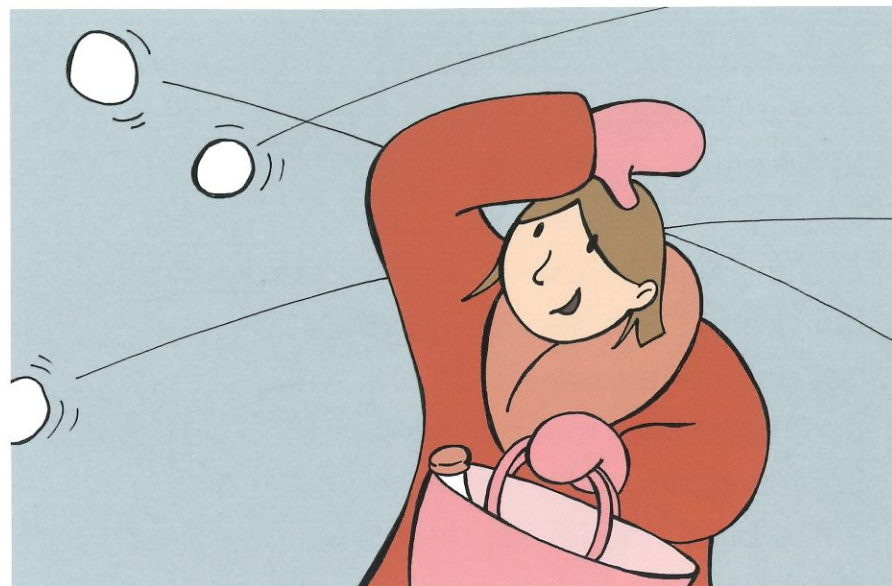
Hinde kijkt om en ziet twee jongens die ze niet
kent.

Ze dansen op en neer en maken zich klaar
om nog meer sneeuwballen te kneden.

‘Nee, Hinde!’, roept ze dan vrolijk terug.

‘Niks Roos!’

Even kijken de jongens haar verbaasd aan.

‘Twee – nul!’, roept er dan een, en hij schept
met beide handen een vrachtje 🏠 sneeuw bij
elkaar om een verse bal te kneden en die naar
haar te gooien.

Wanneer de andere jongen zich ook weer bukt,
stapt Hinde vlug door.

Tegen twee soldaten kan ze het niet halen.
En ze moet voor de tas zorgen met de melk
en de suiker.

Met vlugge, rinkelende pasjes steekt ze
het pleintje over zonder nog om te kijken.

Een derde sneeuwbal suist 📖 door de lucht en patst uiteen tegen een auto zonder Hinde te raken.

Zou ma pannenkoeken bakken als ze straks thuiskomt? Dat doet ze altijd als het voor het eerst sneeuwt. Hinde lust wel pannenkoeken met poedersuiker.

Zaterdagmiddag, sneeuw en pannenkoeken: dat is bijna nog leuker dan een zomerdag, stralende zon en een ijsje.

Het is eigenlijk wel allebei heel leuk.

Hinde wandelt nu in de straat naast het stadspark.

O, daar is het al felle oorlog!

Er vallen nu minder vlokken uit de lucht, maar overal vliegen de sneeuwballen heen en weer. Er ligt al genoeg sneeuw voor heel wat dolle pret.

Hinde blijft even staan en zet haar tas dan voorzichtig neer. De buit in de boodschappentas van ma moet ze goed bewaken.

Want die suiker moet straks misschien wel op die pannenkoeken thuis, en ma zal ook de karnemelk nodig hebben.

Plotseling hoort ze iemand haar naam roepen: 'Hinde! Hinde!'

Een van die sneeuwsoldaatjes in het park wenkt haar.

'Kom, Hinde, doe je mee?'

O, dat is Milan uit de derde klas.

Hinde wuift even terug en haalt haar schouders op.

Milan is een heel stoere bink 📖, dat merk je altijd wel op de speelplaats.

‘Komaan, Hinde!’, wenkt hij weer.

Hij heeft een gekke narrenmuts 📖 op zijn hoofd, die al bijna helemaal wit is van de sneeuwkogels.

Zijn zus Melissa is er ook bij, samen met nog enkele grote jongens.

Af en toe gooien die ook sneeuwballen naar elkaar, van heel dichtbij.

‘Maar ik moet naar huis!’, roept Hinde.

‘Durf je dan niet?’, roept Melissa.

PATS!

De narrenmuts van haar broer is nu in een klap nog witter.

‘Hahaha!’, klinkt het overal in het park.

PATS!

Ook Melissa krijgt er nu van langs.

Stoere Milan bukt zich vlug om verse sneeuw te scheppen, en zijn soldaten doen dat ook. Zijn zus klopt de sneeuw uit haar kleren.

Even kijkt ze boos in het rond en dan begint ze een hele voorraad 📖 sneeuwballen te kneden.

Milan schreeuwt bevelen naar zijn soldaten, want hij speelt natuurlijk de baas.

Kijk, nu mompelt hij ook geheimzinnig, want hij heeft een plan.

Ze gooien tien, twintig ballen naar de vijand en dan ...

PATS! PATS! PATS!

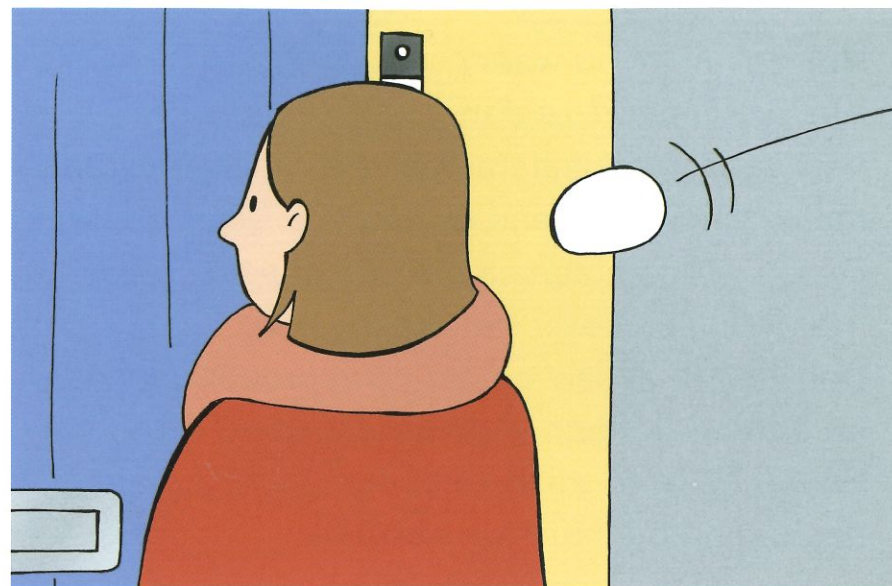
Nu vliegen de sneeuwballen ook Hinde om de oren.

'Hahaha!', klinkt het. 'Verrassing!' Aha, dat was dus het geheime plan! Hinde bukt zich, graait 📖 vlug naar haar boodschappentas en slaat dan op de vlucht voor de sneeuwkogels. Telkens als een bal haar raakt, klinkt er een luid gejuich in het park. Ze moet ook goed uitkijken dat ze niet uitglijdt, of er komen nog meer scherven van.

Eindelijk is ze veilig, ze kunnen haar niet meer raken. Ze kijkt nog even om naar het slagveld. De legertjes zijn nu weer tegen elkaar aan het vechten.

Toink-toink-toink, klinkt het weer in de tas. Het hart van Hinde bonkt vlug en haar wangen zien rood, want ze moest al tweemaal vluchten. Nog enkele straten en ze is veilig thuis. Daar zal het zeker geen oorlog zijn.

Eindelijk komt ze aan in de Populierenstraat. Ook hier kun je de straat niet meer zien: een wit tapijt bedekt alles.

Hier en daar kun je de sporen volgen van voetgangers en auto's. Het paadje naar de voordeur is helemaal onzichtbaar geworden. De voetstappen van Hinde laten diepe sporen na in de sneeuw, want ze is de eerste die daar loopt. Ma heeft de sneeuw gelukkig nog niet weggeveegd. Voorzichtig stapt ze naar ...

PATS!

Een sneeuwbal spat uiteen tegen haar schouder.

Hé, wat is dat nu weer?

'Hahaha!', hoort ze dan.

Verbaasd kijkt Hinde achter zich naar de straat, maar daar is niemand te zien.

Er zijn geen achtervolgers uit het park.

'Hallo Hinde, hier is het, hoor!'

Dan ziet ze plotseling dat de voordeur open is en dat ma lachend in de deuropening staat.

En kijk, ja hoor, zij is de dader. Ze wrijft haar handen droog met haar zakdoek.

'Hé ma!', roept Hinde. 'Kijk wat je nu gedaan hebt! Luister maar eens goed naar de boodschappentas!'

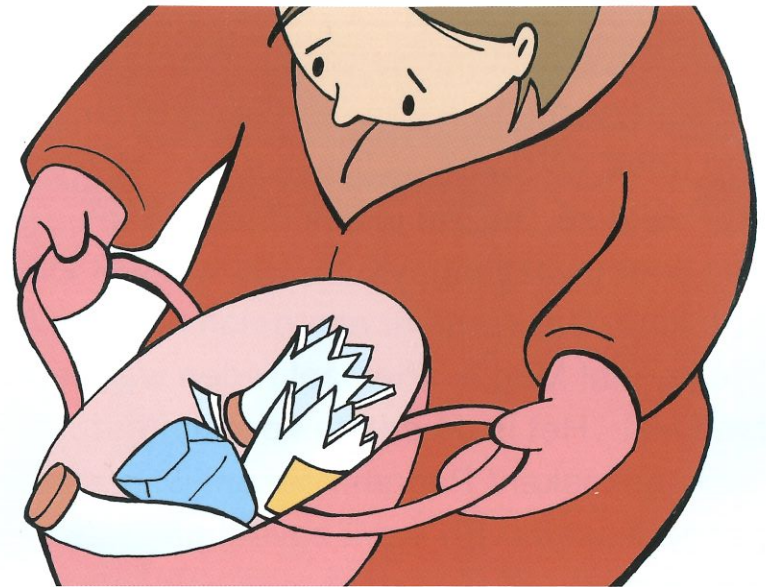
Ze schudt de tas even heen en weer, zodat de scherven en de kapotte fles wild rinkelen.

'Hoor je dat, ma? Dat is van de schrik, hoor, nu is een fles karnemelk stuk!'

'Oei!', schrikt ma en ze slaat haar handen voor haar mond.

'Is dat nu echt mijn schuld?'

Hinde knikt ernstig, maar onmiddellijk daarna roept ze: 'Gefopt!'

'Oef,' zegt ma opgelucht, 'kom maar vlug naar binnen, dan kijken we even naar de scherven. Hoe is dat gebeurd, Hinde?'

'Er is overal oorlog en ik moest voortdurend vluchten!'

'Arm kind toch', zegt ma en ze stopt haar neus diep in de boodschappentas om te kijken hoe het daar zit.

'Dat valt mee, hoor,' zegt ze dan, 'de suiker is droog en vandaag heb ik maar een fles karnemelk nodig.'

Voorzichtig pakt ma de boodschappen uit.
De scherven en de kapotte fles doet ze in
een doos.

'Zo,' zegt ze, 'nu zat jij dus driemaal in
een sneeuwballengevecht, wel wel wel toch,
arm kind. Dat verdient een beloning, vind ik.'

'Hé ja, ma! Mag ik driemaal raden wat het is?'
Ma knikt: 'Het is de eerste keer dat het ...'

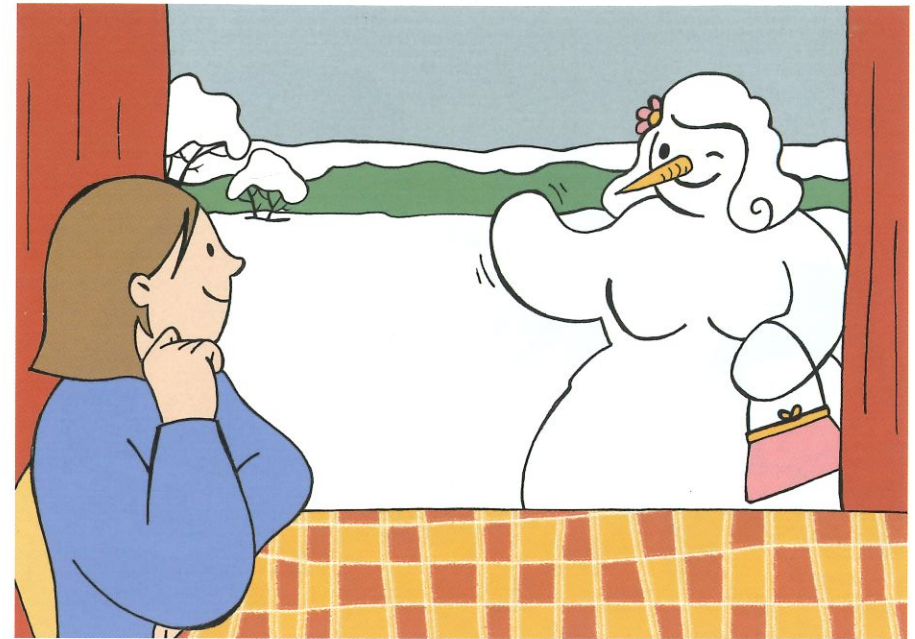
'Pannenkoeken! Pannenkoeken! Driemaal
pannenkoeken! En ik wil zoveel pannenkoeken
als ze sneeuwballen naar mij gooiden!'
juicht Hinde.

'Dat heb je nu wel verdiend, meisje', lacht ma.
'Vooruit, naar de keuken!'

Zaterdagmiddag, sneeuw en pannenkoeken:
wat kan er nog fijner zijn?

Het sneeuwt nu nog maar af en toe een heel
klein beetje, maar al het wit blijft lekker liggen.
Als het donker begint te worden, is dat heel
mooi om naar te kijken.

Morgen zullen hier en daar sneeuwpoppen
staan.

'Misschien maak ik een sneeuwvrouw',
denkt Hinde.

Terwijl ze door het raam kijkt om een goede
plaats te zoeken voor haar sneeuwvrouw,
begint ma pannenkoeken te bakken.
Dat ruikt zo lekker dat het water je in de mond
komt 🍲.

Even later sneeuwt het ook in de keuken ...
boven het bord van Hinde.

Ze schudt met de suikerdoos en honderden vlokjes dwarrelen op haar pannenkoek neer. Maar die sneeuw blijft niet lang liggen. Hinde eet haar buikje rond in het pannenkoekenhuis in de Populierenstraat. Na zes pannenkoeken met sneeuw lijkt ze al een beetje op een sneeuwvrouw. En wanneer ze die avond onder de wol 📖 gaat, droomt ze van rinkelende vlokken en sneeuwpoppen met narrenmutsen.

Ik oefen.

miljoen	sneeuwpop	sneeuwman
kilogram	sneeuwvrouw	sneeuwkogels
Milan	sneeuwvlokken	sneeuwballen
Melissa	sneeuwsoldaatjes	sneeuwballengevecht
	kristalsuiker	poedersuiker
graf	steen	grafsteen
strooi	weide	strooiweide
wandel	pad	wandelpad
zomer	dag	zomerdag
pannen	koeken	pannenkoeken
zaterdag	middag	zaterdagmiddag
boodschappen	tas	boodschappentas
Populieren	straat	Populierenstraat

Ik begrijp.

blz.

- 2 Ik voel me **moederziel alleen**.
Ik voel me helemaal alleen.
- 2 Ik kom straks. Ik maak eerst even een **ommetje**.
Ik maak eerst even een wandelingetje.

- 3 De rozen waren snel **verwelkt**.

De rozen waren al snel slap en verdord.

- 3 Ik koop een **tuil** bloemen voor mijn oma.

Ik koop een **boeket** bloemen voor mijn oma.

- 5 **Karnemelk**: een soort melk die nogal zuur smaakt.

- 6 De sneeuwvlokken **dwarrelden** neer in het gras.

De sneeuwvlokken kwamen zachtjes neer in het gras.

- 8 Het kind ging op zijn **hurken** zitten.

- 10 Kom, we gaan een boek lenen in de **bieb**.

Kom, we gaan naar de **bibliotheek**.

- 11 Dat **vrachtje** stenen ziet er zwaar uit.

Dat **hoopje** stenen ziet er zwaar uit.

- 12 Mijn vlieger **suist** door de lucht.

Mijn vlieger beweegt zachtjes door de lucht.

- 14 Wat een stoere **bink**!

Wat een stoere **kerel**!

- 14 Bas draagt een gekke **narrenmuts**.

- 15 Mijn moeder heeft altijd een grote **voorraad** groenten in huis.

Mijn moeder heeft altijd een grote **hoeveelheid** groenten in huis.

- 16 Mijn broer **graait** het snoepje van onder mijn neus weg.

Mijn broer pakt snel het snoepje van onder mijn neus weg.

- 21 Die taart ziet er zo lekker uit. **Het water komt me in de mond!**

Ik heb heel veel zin in taart.

- 22 Ik ben moe. Ik kruip **onder de wol**.

Ik kruip in mijn bedje.

